

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

- In mi smo spoznali ter se pre-
pričali o ljubezni, ki jo ima
Bog do nas. Bog je ljubezen....

- V tem je ljubezen: ne da smo
mi ljubili Boga, temveč da je
on nas ljubil....

(1 Jan 4, 16. lo)

Ljubezen! Današnjemu človeku ta
beseda ni tuja: toda vprašanje
je, kaj mu pravzaprav pomeni!
Gotovo se je dandanes odtujila
svojemu prvotnemu pomenu.

Velik apostol prave ljubezni Ra-
ul Follereau je nekje zapisal:
- Ljubezen ni neka sluzasta be-
seda, ki jo vlačimo po parfumi-
ranih ustih, ljubezen zahteva
delo, solze, včasih celo kri.
Varujte se, da ne povečate šte-
vila tistih, ki korakajo v čr-
vivih četah ter ponavljajo: Lju-
bimo se, ljubimo se, pa jim je
to le pretveza, da prikrijejo
najbolj neodpustljivo lenobo.

Vsi vemo, da ima ljubezen zelo
važen pomen v življenju dana-
šnjega človeka. Najvažnejšo vlo-
go pa je imela v božjem odreši-
tvenem načrtu. O tej božji lju-

bezni nam govori evangelist Janez. Sezdaleč je ne moremo primerjati človeški. Najvažnejši del božjega odrešitvenega načrta se je začel takrat, ko se je Ljubezen utelesila, ponižala in sklonila k majhnemu človeku, končal pa takrat, ko se je ljubezen popolnoma darovala na križu.

In če se povrnemo na današnjega človeka, vidimo, da najbolj potrebuje in hrepeni prav po ljubezni. Zaman so denar, avto, televizija, vikendi in ostale dobrine, ki se mu ponujajo; če ni ljubezni, bo ostal prazen in nezadovoljen. Človek živi od ljubezni! Kar pomislimo, kako se pocutimo, če nas kdo ogovori v prijaznem tonu. In koga se v življenju najbolj spominjamo? Ali ne najbolj ljubeče matere in oseb, ki so nam nudile ljubezen?

Vse naše delovanje naj bo prežeto z ljubeznijo, ki je odsev večne ljubezni.

E K U M E N S K I V E Č E R V

S E M E N I Š Č U

Molitvena osmina za zedinjenje kristjanov redno sovпада z zaključkom prvega polletja, ko smo vsi v pričakovanju, kaj nam bo prinesla druga redovalna konferenca. Kljub temu smo te osmine iskreno veseli, zlasti ker se spoznamo s kako odlično osebnostjo, ki nam pokloni drobec iz svoje široke razgledanosti na tem področju.

Med letošnjo osmino smo spoznali mladega slovenskega duhovnika vzhodnega obreda, dr. Jožeta Markužo iz Gorice.

V soboto, 19. januarja, nas je razveselil s svojim obiskom in nas s skrivnostno globino vzhodne liturgije obogatil za novo versko doživetje.

Po liturgiji je sledilo tehtno predavanje in živahen razgovor o ekumenskem gibanju v krščanskem svetu.

Ali je to folklor?

Celebrant je najprej opravil pri stranskem oltarju četrturno obredno pripravo, nato se je začela sveta liturgija. V dragocenem liturgičnem ornatu je pristopil k oltarju ter med prepevanjem, priklanjanjem in križanjem pokadil oltar, križ, svete podobe in vse navzoče.

Občutek sem imel, kakor da se je ves liturgični prostor z vsemi ikonami, svetimi predmeti in vsemi navzočimi zlil v eno. K temu so pripomogle mnoge stvari: blagodišeče kadilo, petje, geste, zlasti še sproščen, a vendar spoštljiv odnos celebranta do vseh in do vsega.

Tu ni govora o kaki folklori, saj so vsa ta sveta znamenja polna človeške in verske vsebine. Tu se srečujemo s pristnim duhovnim bogastvom, ki je vredno vsega našega spoštovanja.

Bogastvo liturgije iz časov, ki jih ni več

Prepričan sem, da ni bilo nikogar, ki ne bi bil dojel pomena te ali druge molitve, te ali druge geste, čeprav nismo bili posebej pripravljene na tako obhajanje liturgije. Sveto opravilo bi prav gotovo bolj doživeli, ko bi bilo predavanje z razgovorom pred liturgijo.

Priznati pa moram, da se človek ne more znebiti občutka, da gre za neminljivo vsebino odrešenja, ki se je odela v obrede in paramente, ki odsevajo življenje in razmere že davno minulih časov.

Upajmo, da bo naša pokoncilska doba duhovno tako bogata in ustvarjalna, da bo ob spoštovanju častitljivih vrednot iz preteklosti znala po svoje izraziti vero v skrivnost odrešenja.

Ali je to mogoče? Pokoncilska Cerkev je na široko odprla vrata v to smet. Vendar ne pozabimo, da so velike ustvaritve nastale v velikih časih in po velikih osebnostih.

Občestvo verujočih

Po svetem opravilu je vsakdo prejel še košček blagoslovljenega kruha. Nekaj koščkov smo ga nesli našim sestram v kuhinjo. Ta ljubki domači obred spominja na nekdanjo dobrodelnost, ki je bila združena z liturgijo. Danes je to zakramental za duhovno povezanost med občestvom, ki se udeležuje liturgije, in odsotnimi člani, ki se slavja niso mogli udeležiti.

Prvenstvo ljubezni in služenja

Posebno prisrčen je postal letošnji ekumenski večer v drugem delu, zlasti med razgovorom po predavanju.

Na številna vprašanja, ki so jih postavljali semeniščniki in profesorji, je dr. Markuža mirno in prepričljivo odgovarjal.

Med kristjani postaja vedno bolj jasno, da je pri delu za popolno edinost kristjanov največja ovira tisočletna ali večstoletna razdeljenost, zaradi katere smo si postali tako odtujeni.

Marsikatera resna dogmatična razlika, ki se je včasih zdelala nepremostljiva, postaja danes manj nepremostljiva.

Predavatelj je zlasti omenjal veljavnost duhovniškega posvečenja v High Church pri anglikancih, dalje razna težka vprašanja o Kristusovi osebi in Sveti Trojici, ki se tičejo bolj časovno pogojenih izrazov, kot pa vsebine vere.

Ena najbolj spornih točk med nami in ločenimi brati je prav gotovo vprašanje papeževega primata. Katoliška Cerkev ne bo šla mimo dogme, ki je bila izrečena na I. vat. zboru, vendar se tudi v tej točki kaže veliko dobre volje. Papež Pavel VI. se, npr., v svojih nagovorih zale rad izraža v smislu primata ljubezni in služenja.

Spoštovanemu gostu, ki se je našemu vabilu ob ekumenskem tednu prijazno odzval, se iskreno zahvaljujemo.

Pokazal nam je bogastvo vzhodne liturgije in nas obogatil s prikazom stanja vzhodnih Cerkva ter problemov v zvezi z zedinjenjem. Bog mu povrni!

S R E G A

Hodil sem
po cvetočem vrtu
in gledal za njo,
srce mi je bilo:
nikoli, nikoli, nikoli več!

Jokal sem
in žalosten tožil
nad tistim trenutkom,
ko rekel sem: ne!
In šla je tam mimo,
s solzo v očesu,
upala je,
pa se ji nisem nasmehnil.

Pridi še, pridi
po moj nasmeh!
Toda oprosti -
Tokrat sem bil jaz.

I v a n

L o v.

O D L O Č I T E V

Klel bi, ker ne vem zakaj? Norel bi! Zaprt sem samo vase in ne vem kam! Ze zdavnaj bi se moral odločiti, toda ne vem, zakaj se ne odločim. Toda kaj, K A J naj sploh odločim. Utesnjen! Razpet! Rad bi oboje, pa ne bom dobil obojega, ampak samo eno! E N O ! Neizprosno Je! Hoče O D L O Č I - T E V , ki pa ni lahka, ki je težka -- zelo težka. Kaj filozofiraš (!), raje se odloči za, ali za drugi za. Samo za en za, ki bo igral odločilno vlogo v življenju. Kaj, oboje bi rad? Oboje? Ja, veš, fant, tega se pa ne da. Kako ne da? Ah, da se ne da, ne more se metati smeti proti vetru in ti tudi ne moreš obojega imeti. Imel boš samo eno. Veste, bil sem pri spovedi! Rekel mi je (spovednik), da sem izbran izmed tisočev in stotisočev in naj grem po tej poti. Pravil je, da sem lahko ponosen, da imam za to odgovornost, če bom to izgubil. Takrat bi mu rekel: ne. V semi bi rekel, da sem norec in, dodal bi, nesposobnož za odločanje. Nadaljeval je. Bodi vesel, ker si izbran in bodi, zopet ti pravim, P O N O S E N ! Zanj je bilo vse preprosto, vse tako zelo definitivno, vse tako zelo... Veste, toda jaz bi rad oboje! Kaj, oboje? je vzkliknil. Če ti povem, da se ne da, se ne da!! Razumi že vendar! Ah, da, razumem. Razumem že, toda čaka me O D L O Č I T E V ! Ko sem zmolil pokoro, sem odšel v megleno noč... domov! Doma je vsem tako zelo jasno. Oni zatrdno vedo, da imam že vse načrtano pred seboj. Kam pa bo šel vaš starejši sin po semenišču, je spraševala stara tercijalca. V bogoslovje, kam pa! Jasen mamin odgovor! Tu sploh ni debate, naš je svetnik, že skoraj angelček. Ona sploh ne ve, kaj je v meni! Oče vsaj previdno

molči. Vendar je tudi njemu jasno. Vsem je, meni pa ni!
Prišla je sestrina prijateljica. Komad in pol! Kakšna po-
stava, pa oči in lasje! Kam gremo? K njenim, na njen dom.
Vrtet plošče. Good - bye, my love, good - bye! Nervožno
se zamislim in brcnem z nogo v stol. "Veš, škoda te je,
škoda!" mi reče ona. "Zakaj moraš iti ravno v lemenat?"
Zardim kot kuhan rak. Molčim! Smešno je vse skupaj! Ona
je proti! Vendar je tudi njej vse jasno! Smešno je vse sku-
paj! Lepo stari, dobro ga kidaš! Odloči se, odloči, odloči,
odloči!!!! Sicer pa, kje je še matura! Kje je še vojašči-
na. Po vojaščini se bo odločil. Sedaj pa uživaj! Zdaj pa
imaš, ko nisi stabilen????

Z u t a

R A Z O C A R A N

Trepetajoča	I
samota	v
puste,	a
pepelno sive	n
zime,	L
me je tiščala ob zid,	o
ki se ni hotel	v.
zrušiti name,	
ampak je bežal,	
bežal...	

Škodoželjno
se je smejal
moji nemoči,
ker se mi ni
posrečilo, da bi ga izval.

Ostala je le pusta zima,
ki se mi z
ostudnimi kraki
plazi po hrbtu.

T r a g i k a o b c e s t n e g a
k a m n a

Ponosno je stal nanovo pobarvan obcestni kamen in objestno razkazoval svojo bleščečo belino. Sonce se je odbijalo na bleščečih se avtomobilih, ki so švigali mimo, on pa je ponosno stal in pogumno gledal na dolgo črno ploščo pred sabo, ker se ni zavedal, da je postavljen na zelo nevarnem ovinku.

Nekje daleč je fant zadnjič objel dekle. Odhajal je na dolgo pot. Obema so se v očeh svetile solze upanja na ponovno sniženje. Odšel je, toda v roki je držal njeno sliko, na kateri se je tako lepo smehtljala in zaupno gledala v svet. Vedel je, da ne bo nikoli osamljen, povsod ga bo spremljala, v žalostnih trenutkih mu bo ob strani, vedno ga bo vzpodbujala naprej.

Skoraj je že obupal, ko mu je končno le ustavil osamljen voznik. Prijazno ga je povabil k sebi, rekoč, da zelo nerad potuje sam. O marsičem sta se pogovarjala, vendar tujec ni ničesar povedal o sebi. Dan se je nagnil in voznik je ustavil v majhnem naselju. Mirko se mu je hotel zahvaliti za vožnjo in oditi, vendar ga je neznanec povabil, naj drugi dan spet nadaljuje pot z njim. Mirku mu je z veseljem obljubil.

Jutro je bilo sveže in lepo, ustvarjeno prav za tisti dan. Ze zarana sta se odpeljala naprej. Tujec je bil tokrat zelo zgovoren. Pripovedoval je o marsičem, le svojega življenja se ni dotaknil. Ko ga je Mirko vprašal kaj o tem, je samo pritisnil na plin in se trpko nasmehnil. Nasmehnil se je Mirko, ko je gledal sliko, ki jo je držal v roki. Po-

kazal jo je vozniku, ki jo je nekaj časa opazoval in jo molče vrnil. Vedno bolj je pritiskal na plin. Mirko je kakor v omotici slišal: "Tudi jaz sem bil zaljubljen, živel sem zanjo, čakal na srečo, pri vsakem slovesu mi je obljubila najlepše snidenje, ko pa sem ji hotel nuditi največ, je ni bilo..."

V daljavi se je bleščal svetel kamen, ki se je z bliskovito naglico približeval, bil vedno večji, tujčeva noga pa je pritiskala na pedal.

Ni bilo več belega kamna, na njegovem mestu je zijala temna luknja. Ležal je spodaj v prepadu, umazan in blaten, toda sonce se je kljub temu poigravalo s kapljicami krvi, ki so polzele preko zmečkane slike.

Ivan Lov.

P o g l e d v k o n e c

Gledam,

zopet sem jo zagledal,

sploh je ne poznam.

"Ti me poznaš?"

"Ne, nemogoče!"

"O, že dolgo te poznam,

lažoš,

zakaj me tajiš?

ne, ni res;

pote sem prišla,

s tabo je konec!"

"Kdo pravzaprav si???"

"M A T I L D A - S M R T"

R i c - R a c

O B I S K

Sklenil sem moliti. Kam naj grem? V cerkev vendar, saj tam ponavadi molimo. Vstopim skozi stoletna macesnova vrata. Svetniki me skoraj sovražno gledajo s platen in mi očitajo, zakaj kalim njihov mir. Stisnem se prav pod kor, da me nobena "fejst" ne bo videla, ker drugače bi lahko rekla:

- Glejte, ta gre za farja!

Vsem vbijam v glavo, da sem v klasični gimnaziji in ne v semenišču. Postanem lahko politik, novinar, zdravnik - zanimivi poklici.

No, čas je, da začnem moliti. Kaj vendar? Tiste zaribane obrazce! Sicer pa, ali naj sploh molim? Ze svetniki me čudno gledajo in tudi suličar s križevega pota me kar naprej prebada z očmi. Končno zberem pogum in se zagozdim v zadnjo klop in z obleko pobrišem prah vsega tedna. Še enkrat se vprašam:

- Ali naj molim: ali naj molim jaz, ki ...

- No, kdo ti? Kaj si? se nekaj oglasi v meni. Prestrašen trznem, a poskušam najti odgovor:

- Hm, jaz, ki imam gimnazijo za seboj. Ali ne veš; maturant sem!

- Aha, maturant, in kaj še?

- Bedasto! Kaj sem? Clovek dvajsetega stoletja - atomske dobe!

- A - t - o - m - s - k - e dobe!

- Sem še mnogo več!

- No, ti si...!

- Hm, jaz sem tisti, ki... ki... za vruga,... ki... igram kitaro!

- Kitaro? Kaj si še?

- Ne vem. Aha, že vem. Fant sem in...

- A fant, in kaj...?

- No, fant sem in ljubim!

- Ljubiš?! It's interesting!

Angleško zna, pomislim, nato pa brž:

- They are so pretty!

- A, torej ljubke, prijetne!

- No, ne samo to, še nekaj več; znajo me razumeti!

- Aha, razumeti, in sploh -- ali nisi ti semeniščnik?

Zadel je, pomislim. Brž popravim:

- Ja, študiram na klasični gimnaziji!

- Aha, klasična gimnazija. Ma, ... ali ni to pravzaprav semenišče?

- Ne veš še, da je vse reformirano? Tu smo samo v posebnem okolju, da se laže odlo...lo...lo...odloča...odločamo, dahnem.

- odločate! Odločaš? Kam!

Pomislim:

- Saj zna angleško! Laže mu povem: To choose or not to choose this way, that leads to clergy!

- Razumem! Torej misliš na duhovništvo!

Tepes sem. Zagovoril sem se:

- Pe ne razumi tega napak, se upiram.

On pa:

- Duhovništvo, duhovništvo, duhovništvo... duhovništvo...

Nenadoma pogledam tja spredaj. No, kam? V tabernakelj vendar!

Pomislim: baročen je, zlat! Spet to zlato! Premagam odpor!

Hm, notri je On, ... toda, kdo mi je govoril... to duhovništvo, duhovništvo... Saj res, ni ga več! Sedem. Toda, ali je res odšel? Zopet pogledam na oltar. No, končno, če že

ne vem, morda pa je bil tisti glas, ki mi je govoril - On v meni. Uh, kakšen tepec sem! Torej sem se pogovarjal z N J I M ,... pogovarjal..., ah ne, spet ta fraza, molil sem! Molil sem? Prvič sem molil brez... ob smrtni..amen.

Veselo vstanem. Zdi se mi, da me svetniki s platen gledajo bolj prijazno in mi kimajo. Stene se razmaknejo pred menoj in stopim na tlak, v življenje.

- Čudovito, pomislim, - SAJ MOLITI JE VENDAR LEPO!!!

M i r a n

O D K R I T J E

eno kopje
dve kopji
tri kopja
mnogo kopij

ste že videli ježa
ki ima
navznoter obrnjene bodice?

ne!
jaz tudi ne

pritisnite na gumb
žvižganje
sikanje piskanje
stokanje pokanje

poglejte me!
jež stoji pred vami

Ivan Lov.

R e s n i č n o s t

Zemlja odeta
v žalni plašč.
Iz njega izhajajo
hlapi krvi,
ki jih povzročča
orkan grozote.
Stiska se od mraza
in željno pričakuje
še več
tople,
slane krvi.
Ne sliši rotenja
ne prošnje
ne krika nedolžnosti...
Krvoločnost je velika,
želja nad - oblasti je večja,
osebnost vsemogočnosti je največja,
zato...

Jezo

BRIDKO SPOZNAVANJE

Iz okrogle stavbe, na kateri se je svetil fluorescentni napis "B A R", so prihajali zamolkli zvoki orkestra. Starejši so hodili mimo in si pri tem mislili, kot že tolikokrat, da mladina nori in uživa svobodo, ki pa so jo oni priborili; toda vedeli so, da mladina ne ceni njihovega prizadevanja: to je zanjo že skoraj zgodovina.

Mladi so prihajali na poltemno plesišče. Duh po pijaci in razgretih telesih je bil podoben duhu v živalskem vrtu. Vse pa je prepletala temnordeča svetloba, v kateri so se zdeli obrazi plesočih kot obrazi mesečnikov.

Ob točilni mizi je slonelo mlado dekletko in nemirno pilo svoj "bitter". Noben fant je ni prišel iskat, čeprav si je želela tega bolj kot novih čevljev z visoko, moderno peto. Ko je odhajala od doma, ji je mama branila. In zgodilo se je prvič, da je Marjetka odšla na ples. V svojih šestnajstih letih se je zazdela, da je že odrasla in mama se je morala ukloniti. Niso pomagale niti mamine besede, da se na plesu naredi marsikaj slabega. Toda Marjetka ji je metala nazaj, da današnja mladina ni pokvarjena, le da hoče biti samostojna, neodvisna; da jo starši vse preveč uklepajo v ozek krog. In dejala je še, da je bila dovolj časa pridna punčka, nato je zaloputnila vrata in odšla v spokojno pomladno noč.

Ni pa opazila drobnih solz, ki so spolzele materi po licu, ko ji je očitala, da jo zapira. Marjetka je bila namreč nezakonska in mama je hotela le prepričati, da se ji ne bi zgodilo kaj takega, kot se je njej.

Tudi ona ga je spoznala ne nekem plesu; bila je prav tako še rosno mlada. Očarana je bila od njegovih sladkih besed in žgočih poljubov in ni čudno, da se je potem zgodilo... in kmalu je prisla na svet Marjetka. Njega ni videla nikoli več. Predstavljala si ga je le ob Marjetkinih plavih očeh, ki so bile tako podobne njegovim. Doživela je bridko preizkušnjo in pred tem je hotela obvarovati Marjetko. Le - ta pa ni razumela prevelike materine ljubezni.

Marjetka je še vedno slonela ob točilni mizi in srkala zadnje požirke iz kozarca. Ansambel v kotu je morda že stotič začel novo pesem in pari so se zopet zvrstili po plesišču. Igrali so pesem, ki je bila Marjetki najljubša: Massachusetts. Kako si je sedaj želela, da bi lahko plesala. Na njeno veliko presenečenje se ji je približal mlad fant, podolgovatega obraza in daljših las in jo odpeljal med druge plesalce. Ni bila briljantna plesalka, vendar ji sedaj to ni bilo nič mar. Pritisnil jo je nase in ji zašepetal na uho: "Marjan, pa ti?" "Marjetka," je dahnila skozi priprte zobe in se zopet izgubila v prijetnem sanjarjenju. Zdelo se ji je, da bi z njim mogla prehoditi vsa zemeljska pota in v medlem svetlikanju "light - showa" za ansamblom, se je že videla kož njegovo dekle. Pesem je bila končana. Ko je odhajala, je še enkrat stopil za njo, ji pritisnil poljub na razprte ustnice in ji šepnil: "Jutri zjutraj na postaji!"

Ko se je vrnila domov, jo je mama še vedno čakala. Toda Marjetka je bila videti tako zadovoljna, da je ni niti spraševala kaj in kako, ampak je molče odšla spat. Marjetka ni mogla zaspiti, kljub temu, da je bilo že precej pozno. Zdelo se ji je, da vse zvezde poplesujejo na nebu in luna, ki je metala žarke skozi napol odprto okno, ji je govorila, da jo ima on res rad.

Zjutraj je vstala in nameravala je biti pred njim na avtobusni postaji. A še preden je prišla tja, jo je nekaj nehotote ustavilo. Slučajno je pogledala skoz okno bližnjega "BUFFETA" in... zagledala njegov obraz. Toda ni bil sam.

Z nekim dekletom je sedel ob mizi in ji prižigal cigareto, pri tem pa ni skoparil z nežnostmi. Marjetka je vsa omotična vstopila in se s praga zazrla vanj. Tudi onadva sta jo zagledala. Kljub neizmerni boli ni nič rekla, plaho se je obrnila in stekla proti izhodu. Toda za hrbtom je slišala še uničujoči: "I, to je neka frajlica, ki sem jo prejšnji večer "žical"!"

Nato je blodila po mestu, hodila mimo izložb in šele zdaj je spoznala mamino svarilo. Toda kljub temu ni hotela obupati, želela je živeti, in s tem bridkim spoznanjem je odšla naproti žarečemu soncu, ki se je dvigalo za bližnjim gričem in ji obljubljal novo življenje, novo pomlad!

M I R A N

S E M E N I Š K A K R O N I K A

N a s t o p "S e m a f o r j e v" v ž u p n i j s k i
c e r k v i s v. Š t e f a n a v V i p a v i

"Semaforji"! Kdo jih ne pozna v semenišču? To so fantje, ki prinašajo mnogo sonca naši semeniški skupnosti. Večkrat nastopajo v kapeli pri službi božji, na raznih proslavah, zlasti pa odmeva glas kitar in orgel med odmori, ko se pripravljajo za nastope. Nastope!

Ravno o nastopih naših "Semaforjev" bi rad nekaj povedal. Če kdo nekaj zna, to rad pokaže tudi drugim. Zato je samo po sebi umevno, da so si naši "Semaforji" želeli nastopiti tudi zunaj semenišča. Predstojniki so se, kot vedno, nekoliko bali, da so ti nastopi samo neko razkazovanje in vzbujanje pozornosti, toda sum gotovo ni upravičen, saj fantje vedno vzamejo s seboj gospoda spirituala, ki da tem

nastopom tudi duhovno vsebino. Poleg tega pa bi rad povedal, da so fantje tudi sami dovolj duhovno bogati in znajo to sami izraziti pred verskimi skupnostmi, kjer nastopajo.

Res je, da se poti ljudi, tako tudi naših "Semaforjev", včasih vijejo skozi mrak iskanja. A "Semaforji" vendar pazijo, da stopijo pred ljudi z nekim določenim poslanstvom in programom.

Dolga tiha želja "Semaforjev" je bila, da bi primerni priložnosti nastopili tudi v farni cerkvi župnije, ki nudi svojo gostoljubnost semenišču. In če nas Vipavci prenašajo, ko razgrajamo pri nogometu, naj enkrat slišijo tudi razgrajanje, (se pravi ubrano petje), naših "Semaforjev".

Načrt bi skoraj padel v vodo, a se je na veliko veselje kmalu uredil. V cerkvi je bilo oznanjeno in tako so fantje na nedeljo Jezusovega krsta selili instrumente iz svoje sobice v župno cerkev. Tudi "Nesemaforji" smo odšli, da bi prisostvovali nastopu našega ansambla. Ne bo odveč, če povem, da se je veliko vipavskih cerkvenih pevcev zbralo in s kritičnim ušesom poslušalo petje "Semaforjev", ki so se tokrat zelo potrudili. Tudi gospod rektor se je trudil z njimi in jih pripravljaj na poslanstvo.

"Fantje," nas je pri razgovoru vprašal gospod rektor, "ali ste si na jasnem, kaj hočete, ko se vam je ponudila misel, da nastopate v vipavski cerkvi?"

"Seveda vemo," je rekel eden od fantov, "pokazati hočemo tri božje kreposti: vero s svojo navzočnostjo, upanje s svojo vedrino in ljubezen s svojo pesmijo, ki naj bo izraz hvaležnosti do vipavske župnije.

U.

V I P A V S K A D O L I N A

Oj Nanos, visoka planina,
ki nekdanj bil si moj dom,
prelepa vipavska dolina,
o, kdaj te videl spet bom.

Tam očka in mati sta moja,
ljubezen je moja pri njih,
a moram se zdaj posloviti,
za vedno od njih.

Tam bele ovčice sem pasel
in na piščal si igral,
poslušal v grmovju sem ptičko,
takrat še žalosti nisem poznal.

Zdaj daleč, predaleč v tujem sem kraju,
kjer smreke mi več ne šume,
predaleč v tujem sem kraju,
nazaj želi si srce.

Oj Nanos, visoka planina,
ki nekdanj bil si moj dom,
preljuba vipavska dolina,
nikdar te zapustil ne bom.

N E P R I Č A K O V A N O

S R E Č A N J E

Kot vsi "normalni" zemljani, se tudi semeniščniki veseli-
mo nedelje. Kako se ne bi, saj nam že sama beseda pove,
da se takrat ne dela. Pri tem ne smemo razumeti, da nam
delo ne "diši". Nasprotno! Semeniščniki smo vsi zelo pri-
dni in delavni, kar se tudi pozna pri redovalnih konferen-
cah. Natiho povedano, iz konference pridejo profesorji,
kljub našemu trdemu delu, vsi razočarani. Le zakaj vendar?
Morda pa zato, ker preveč delamo!? Včasih bi se celo stri-
njali s to ugotovitvijo, saj ob našem intenzivnem delu še
vratnih kljuk ne pustimo celih, kaj šele okenskih stekel.
Vendar priznam, da smo po težkem fizičnem in psihičnem
delu vendarle nedelje vsi veseli. Dopoldan navadno tuhta-
mo, kam bomo šli na sprehod, popoldne pa napnemo vse si-
le, da bi ta sprehod res "srečno in koristno izkoristi-
li".

Podobno je steklo v nedeljo pred polletnimi počitnicami.

- Kam na sprehod, smo sprasevali drug drugega.

Kar se oglasi eden:

- Kdo gre v Hrenovice? Ogledali si bomo jaslice in pozdra-
vili gospoda župnika. Kmalu se nas je zbralo devet.

Po kosilu smo se odpeljali iz nesončne, kakor je opevano,
ampak meglene vipavske doline. Čeprav je bilo januarja,
nas je v Hrenovicah sprejelo toplo sonce. Počasi smo se
bližali farni cerkvi. Bili smo že prav blizu, ko je začē-
lo zvoniti.

- Ali slišite, kar z zvonjenjem so nas sprejeli! se je nek-
do pošalil. Že od daleč smo zagledali, kako je iz župnišča

izstopila kuharica. V rokah je nesla veliko posodo rdečih jabolk. Pohiteli smo in jo vprašali, če je to namenjeno nam.

- Seveda, se je zasmejala, takim fantom je treba nesti kar naproti, drugače se jih ne otresema kar tako!

Vsi smo se zasmejali in se okrepčali s sočnimi jabolki. Povedala nam je, da pripravlja majhno malico za obisk, ki ga pričakujejo pri Fari.

- Obisk, smo se začudili.

- Ja, iz Krkavč pridejo pevci z župnikom. Tukaj se bodo srečali z našimi farani in skupno opravili večernice, nam je pojasnila.

- Kar lepo, smo si mislili in se odpravili v cerkev.

Ogledali smo si lepe jaslice, kakršnih ni daleč naokoli. Pri njih smo si za kratek čas zopet priklicali v spomin božično skrivnost in nato odšli pozdravit še gospoda župnika. Bil nas je vesel in povabil nas je za mizo na kozarček. Med živahnim pogovorom je pripeljal avtobus, in izstopili so farani krkavške župnije.

Počasi smo se zbrali v cerkvi, kjer je najprej domači župnik povedal kratko zgodovino hrenovške cerkve, nakar so se začele večernice. Vmes je ubrano pel krkavški pevski zbor, ki šteje okoli šestdeset članov. Tudi sami smo peli litanije Matere božje.

Kako smo peli, pa ne morem povedati, ker sami sebe ne smemo hvaliti.

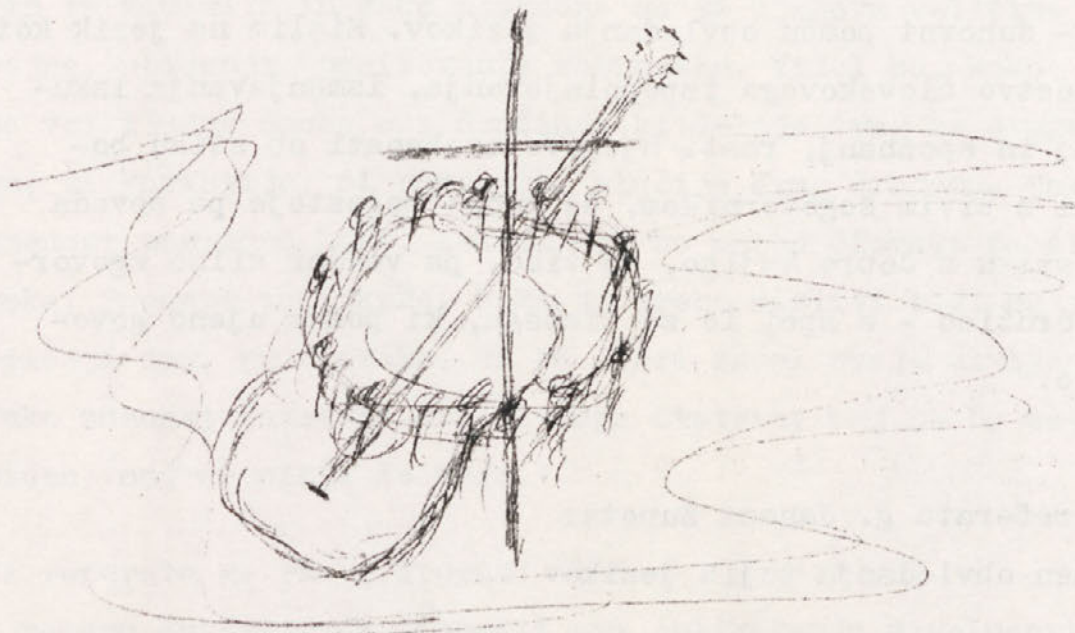
Po večernicah smo se zbrali pred cerkvijo. Ob brenkanju na kitare, ki so nam jih posodile mlade hrenovške kitaristkinje, in petju smo vsi, Krkavčani, Hrenovčani in mi se-

meniščniki postali tako povezani, da smo se čutili eno. Vsi smo se zavedali, da je med nami On, ki nam je rekel: - Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi!

Kar nismo mogli verjeti, da je ura tako hitro minila. Pozdravili smo se s prijetno družbo in hiteli še k Miranovi mami, kjer nas je čakal obilen prigrizek. Ko smo si napolnili želodce, smo po prisrčni zahvali odšli na avtobus, ki nas je odpeljal v Vipavo. Kljub oblakom, ki so kraljevali nad Vipavo, smo nasmejani odšli v semenišče.

Zaspali smo z željo, da bi nam bilo v življenju podarjenih čimveč takih popoldnevov, ki nas bogatijo in povezujejo v eno družino!

J e z o

I z r e f e r a t o v
n a a k a d e m i j i
K r i s t u s a K r a l j a

"Živimo v svetu množičnih sredstev obveščanja, v dobi razvitega turizma, v času, ko vsi bolj ali manj postajamo kozmopoliti - državljani sveta. Ves tok današnjega razvoja prinaša s seboj vedno izrazitejšo zahtevo po znanju tujih jezikov. Ta zahteva se ne omejuje le na krog sorazmerno redkih izobražencev, ampak vedno bolj v živo zadeva slehernega človeka: preprostega delavca, ki gre služiti kruh v tujino, kmeta ali privatnika, ki nudi sobe in je na uslugo turistom ipd.

Mnogi se danes učijo tujega jezika predvsem zaradi ekonomskih koristi. To je nekje razumljivo in nič slabega. Pa vendar bi na tem mestu rad poudaril tisti višji, če hočete - duhovni pomen obvladanja jezikov. Mislim na jezik kot sredstvo človekovega izpopolnjevanja, izmenjavanja izkušenj in spoznanj, rasti njegove osebnosti ob stiku bodisi z živim sogovornikom, še mnogo pogosteje pa seveda ob stiku z dobro knjigo, to tiho, pa vendar silno zgovorno družico - a spet le za tistega, ki pozna njeno govorico."

Iz referata g. Janeza Zupeta:

Pomen obvladanja tujih jezikov

"Poznanje naravoslovnih znanosti privede človeka do spoznanja, da svet ni nered, slučaj, pač pa, da je v njem urejenost. Študij teh znanosti navaja človeka, da opazuje pestrost oblik materije, njeno moč in navaja človeka, da se ji čudi. Danes se mnogi, ki so zgolj matematiki, čudijo temu: čim bolj duhovno matematiko ustvarjajo, tem bolj je uporabljiva za obravnavanje dogodkov v naravi. Ali ni to skrivnost? Ali ni skrivnost tudi to, da najdemo v naravi uresničenje zamisli duha? Ob študiju naravoslovnih znanosti vidimo, da osnovni zakoni niso tako preprosti, kot bi jih mi radi imeli; vidimo, da je v naravi uresničena modrost, ki zelo zelo presega našo, da je svet zelo zelo kompliciran. V njem je lepota, svet je uresničenje zamisli božjega Duha."

"Ob študiju bo človek videl, kako je velik v svojih izsledkih in zamislih in kako nevrede so te njegove veličine vojne, ubijanja, poniževanje sočloveka. Videl bo, kako so vsi ljudje danes ena družina, ki delajo drug za drugega, si koristijo, si pomagajo, služijo drug drugemu. Tako znanost posredno kaže, kakšen naj bo odnos človeka do človeka. Znanost tudi kaže, kako je treba misliti tudi na jutrišnji dan, na človeka, ki bo jutri začel svoje življenje. Tako znanost posredno uči mladega človeka, naj ne bo sebičen, naj ne misli le nase."

Iz referata g. Pavla Sporna:

O pomenu izkustvenih znanosti pri oblikovanju miselnosti in osebnosti današnjega človeka.

Z
A
K
O
N
E
V
J
L
O
S
E
V
A

Lepo je postopati

po novi avtobusni postaji,
vendar meni je dolgčas.

Tudi na avtobusu je gneča.
Nekda mi je stopil na nogo.

Udaril bi ga, ker je tako
svetohlinsko rekel pardon.

Svež zrak in čisto nebo.
Ni lepšega, kakor iz moreče gužve

priiti na prepih.

Zvezde nič ne mežikajo -

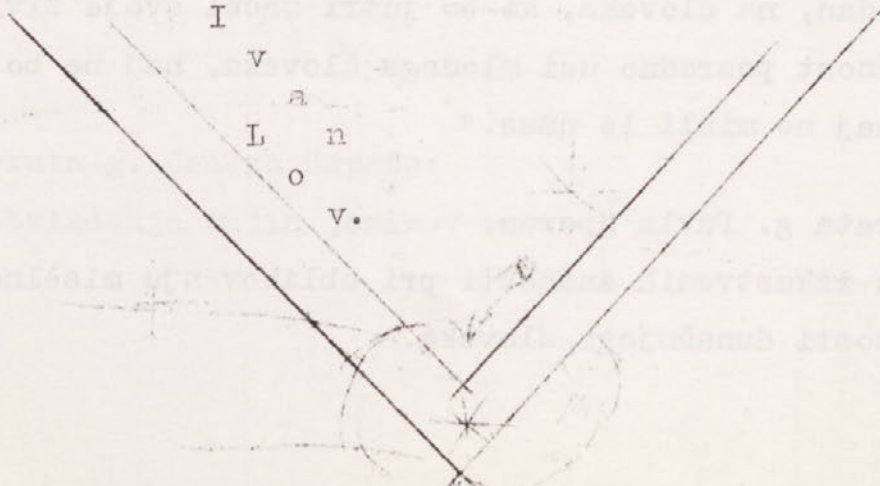
resne so.

Ena celo je žalostna.

Boji se ljudi, ker je Eva -
patent številka dva -

pravkar utrgala jabolko.

I
V
a
L n
o
v.

SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT

N A M I Z N I
T E N I S

Sportno udejstvovanje v semenišču je res na "visoki ravni". Komaj se je končalo nogometno prvenstvo, že so nam vrli organizatorji pripravili novo presenečenje.

V mesecu decembru, ko so dnevi pusti, mrzli in deževni, so se odločili, da bodo izvedli namizno teniško prvenstvo.

In res. Takoj so se podali na delo. V enem dnevu so dobili prijave tekmovalcev iz posameznih razredov. Prijavili so se najboljši, in sicer iz četrtega razreda:

Lovrenčič, Mozetič, Tori J., Ulcej.

Iz drugega razreda: Celar, Ruter, Strle, Tori T.

Iz prvega pa: Balantič, Cuk R., Gantar, Kržisnik.

Prvenstvo je steklo najprej po skupinah, šest najbolje uvrščenih tekmovalcev pa se je uvrstilo v zaključni del prvenstva.

Lestvica ob koncu prvega dela je bila sledeča:

	tekme	zmage	porazi	nizi	točke
I. IV. razred	32	21	11	45:23	21
II. II. razred	32	21	11	44:30	21
III. I. razred	32	6	21	17:53	6

Po tednu razburljivih bojov, smo končno spoznali "skrivnostno" šestorico, ki se bo borila v zaključni fazi.

Igrali so: Mozetič, Tori J., Ulcej, Celar, Ruter in Strle.

Zaradi božičnih in novoletnih praznikov pa je bilo prvenstvo za nekaj dni prekinjeno. Najboljšim je ta odmor koristil, da so si nabrali novih moči za težke spopade. Fantje so se spet zbrali in malo "utrujene" organizatorje spraševali, kdaj se bo spet začelo? Ni bilo treba dolgo čakati. V tekmovalni dvorani je kmalu spet zagorelo, tokrat zares. Tega so se razveselili gledalci, še bolj pa tekmovalci sami, ki so se potegovali za najvišji naslov "prvaka v namiznem tenisu". Boji so bili napeti in ostri, a v mejah dovoljenega. Sestorica, ki je nastopala v tem delu, je bila skoraj enakovredna. To kažejo predvsem rezultati, ki so se končavali večkrat z majhno razliko. Pa vendar je bil nekdo najboljši med vsemi: Celar Janez.

Sicer pa pogledjmo lestico:

1. Celar	5	5	0	10: 1	5
2. Tori J.	5	3	2	6: 5	3
3. Ruter	5	3	2	6: 5	3
4. Mozetič	5	2	3	5: 6	2
5. Ulcej	5	2	3	5: 6	2
6. Strle	5	0	5	1:10	0

Za "poslastico" pa na koncu še tekmovanje dvojic. Tudi tu so dominirali drugošolci pred četrtosolci in, se ve, pred prvošolci.

Kaj naj rečem o prvenstvu? Je uspelo? Zakaj? Zato, ker so se potrudili tekmovalci, ki so se srčno borili in se niso predali do konca. Prav tako so se po svoje potrudili tudi sodniki, ki so bili obenem tudi organizatorji in konec koncev tudi navijači, ki so bučno spremljali boje! Najboljšim želim še veliko športnim uspehov, tistim pa, ki niso uspeli ležos, pa v prihodnjem letu boljše rezultate.

(O) P U W K P O W K O T o n y
#

Z A S M E H :

Janez pride v trgovino,
za očeta kupi vino.

Šel je mimo prvih vrat
in razbil se mu je vrat.

Janez prav potiho 'zgine,
in ga vrže v maline.

Ko pa oče vse to zve,
njemu vse narobe gre.

Saj on bil je ob denar,
ker prinesel ni "Cynar".

Oče se prav čudno maja,
Janezeli mu spet nagaja.

"Vreči moral sem ga preč,
bilo bi zate res preveč!"

Z L O

G O V

N I

C A

1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			

Ob pravilni rešitvi dobite v prvih treh navpičnih stolpcih
vzklik iz molitev za rajne.

bu - ček - de - di - di - do - e - gma - je - je - je -
ka - ka - ko - ko - li - ljan - log - lu - mar - mi - mo -
ni - nik - no - no - oj - par - po - pus - rdeč - rel -
smi - spa - tri - u - va - vič - vid - vik - vrtač.

1. Samogovor /7,3,5/
2. Bavarski kralj /4,6,2/
3. Citroenov avto /1,2,4/
4. Znorel /1,4,3/
5. Pokrivalo iz jelenje kože v Sibiriji /5,4,2/
6. Sofoklejeva drama /3,1,2/
7. Hrvaški priimek /1,8,3/
8. Vergilova pesnitev o kmečkem življenju /8,6,2/
9. Moško ime /5,7,1/
10. Ljubljanska ulica /4,1,9/
11. Roparske ptice /1,3,5/
12. Slovenski priimek /1,5,3/
13. Grska uganka /1,2,3/
14. Vrsta mravlje /4,6/

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O: VI.

Š T E V I L K A: 4 - 5 8. februarja 1973

N A S L O V U R E D N I Š T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Zvone Ulcej

Miran Mozetič

Marjan Jezernik

O D G O V O R N I U R E D N I K:

Pavel Sporn

V I N J E T E: Marjan Jezernik

M A T R I C E: Tone Berčan

R A Z M N O Ž E N O: v 150 izvodih

T I S K: Franky & c.

C E N A I Z V O D A: 3,50 din

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto VI,

SKRE

Inv. št.
19084

Škofljska gimnazija

Semenišče Vipava

